

РЕШЕНИЕ

№ 5605

гр. София, 19.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 18.09.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Деница Митрова

ЧЛЕНОВЕ: Диляна Николова

Снежанка Кьосева

при участието на секретаря Светла Гечева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **5345** по описа за **2020** година докладвано от съдия Деница Митрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания.

Образувано е по повод касационна жалба вх. № 17385 от 16.06.2020 г. по описа на Административен съд – София град и вх. № 1025027 от 03.06.2020 г. по описа на Софийски районен съд, подадена от [фирма], представлявано от С. Й. М., чрез адв. Б. К. от САК, против Решение № 70383 от 26.03.2020 г., постановено по НАХД № 6548/2019 г. по описа на Софийския районен съд, НО, 19-ти състав, с което е потвърдено издаденото от директора на Дирекция „Инспекция по труда” – [населено място] постановление (НП) № 22 – 005689 от 01.04.2019 г. за налагането на касатора, в качеството му на работодател, административно наказание „имуществена санкция”, в размер на 1 500 лева, на основание чл. 416, ал. 5 КТ за извършено нарушение по чл. 415, ал.1 от същия кодекс.

С депозираната се навежда доводи за неправилност и необоснованост на обжалваното решение. Твърди се, че въззивната инстанция не е обсъдила множеството аргументи, изложени във връзка с погрешно посочена дата на извършване на нарушението, съответно нарушение на чл. 57, ал.1, т.5 ЗАНН, поради това не е възможно да бъдат изчислени давностните срокове по чл. 37 ЗАНН, не може да се индивидуализира административното нарушение, което води до нарушаване правото на защита на

жалбоподателя, т.к. не е ясно срещу какви факти трябвало да бъде изградена защитата му. Освен това в НП е цитиран АУАН с дата 19.01.2019г., докато на касатора бил връчен такъв с дата 19.02.2019г. и аргументите на съда за допусната техническа грешка са ирелевантни. Твърди се, че в НП погрешно е посочено правно основание за налагане на имуществената санкция - а именно чл.404, ал.1, т.12 от КТ. Както в АУАН, така и протоколите от проверките липсват фактически и правни изводи за нарушение на чл. 404, ал.1, т.12 от КТ. Навеждат се и доводи, че Предписание № 2 има предотвратяващ характер, а не преустановителен, като било посочено в решението на съда и в НП, тъй като в него не бил определен срок за изпълнението му, а било посочено единствено следно: „срок 01.12.2018г.“. Това от своя страна нарушавало правото на защита на касатора, защото същият няма яснота докога може да изпълни Предписание № 2 и след коя дата последното ще се счита за нарушено. Допълнително се посочва, че е неправилна квалификацията по чл.146, ал.2 от КТ, тъй като предоставянето на услуги по обществен превоз на пътници с автобус не фигурира сред изчерпателно посочените хипотези. Моли съдът да отмени решението на въззивния съд като необосновано и неправилно, респективно НП №22-005689/01.04.2019г. като незаконосъобразно. В хода на съдебното производство касаторът, редовно призован, се представлява от адв. К., който поддържа жалбата и моли решението на СРС да бъде отменено като необосновано. Претендира разноски, съгласно предоставен списък.

Ответникът по касационната жалба – Дирекция „Инспекция по труда“ [населено място], редовно призован, се представлява от юрк. Х., която моли касационната жалба да бъде отхвърлена, като неоснователна и недоказана и да бъде потвърдено решението на въззивния съд и НП. Прави искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в минимален размер, както и възражение за прекомерност на адвокатския хонорар, претендиран от касатора.

Представителят на Софийска градска прокуратура, редовно призован, се представлява от прокурор К., който изразява становище за неоснователност на жалбата. Счита решението на въззивния съд за правилно и законосъобразно.

Административен съд София – град, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК и от надлежна страна. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна.

Възивният съд е приел фактическата обстановка, отразена в акта за установяване на административно нарушение и в наказателното постановление, а именно, че: при извършена проверка на [фирма] по спазване на трудовото законодателство на 26.11.2018г. и 30.11.2018г. служители на Д „ИТ“ [населено място] установили редица нарушения. Едно от тях е, че лицето Й. С. М., на длъжност „шофьор на автобус“ през месеците септември и октомври 2018г. е положил извънреден труд от 31 часа, т.е. в размер, надвишаващ размера на разрешената продължителност за един месец - 30 часа, представляващо нарушение на чл.146, ал.2, т.1 от Кодекса на труда. За извършената проверка е съставен Протокол № ПР1837414 от 30.11.2018г., с който е дадено предписание под № 2, според което продължителността на извънредния труд на работещите на длъжност „шофьор на автобус“ да не надвишава размера на разрешената продължителност за 1 месец - 30 часа, като е даден срок на изпълнение 01.12.2018г. При последваща проверка в периода 11.02.2019г. - 19.02.2019г. от

свидетеля Станилевич, контролна по своя характер, е установено, че дружеството не изпълнява предписание под № 2. От справка за положен и изплатен извънреден труд на шофьорите от [фирма] - поделение „3.“, както и от работен дневник на водач П. М. Т., работещ като „шофьор на автобус“ било установено, че през месец януари 2019г. е положил извънреден труд в размер на 48 часа. Поради това, Станилевич приела, че предписание № 2 не било изпълнено, като нарушението било констатирано на 19.02.2019г. Въз основа на тези констатации бил съставен АУАН № 22 – 005689 от 19.02.2019г. от Н. Станилевич - глинспектор при Д „ИТ“ [населено място] за нарушение на чл.415, ал.1 КТ. На 01.04.2019г. било издадено и обжалваното НП.

Районният съд е обсъдил възраженията на жалбоподателя, като е приел, че: в административнонаказателното производство не са допуснати съществени нарушения на установените в ЗАНН правила и отговорността на жалбоподателя е ангажирана правилно, за нарушение по чл. 415, ал. 1 КТ.

Въззивното решение е неправилно. Налице са касационните основания за отмяната му.

В разпоредбата на чл. 415, ал. 1 КТ е предвидено наказание, имуществена санкция в размер от 1500 до 10 000 лв. за неизпълнение на задължително предписание на контролен орган за спазване на трудовото законодателство. В процесния случай административнонаказателната отговорност възниква от момента, в който изтече даденият от контролния орган срок за изпълнение на предписанието.

Съгласно Протоколът за извършена проверка от 30.11.2018 г. на Д „ИТ“ С. в № 2 от дадените предписания е определен срок на касатора до 01.12.2018 г. да предприеме такива действия, че извънредния труд на работещите на длъжност „шофьор на автобус“ да не надвишава размера на разрешената продължителност за 1 месец – 30 часа, съгласно разпоредбите на чл. 146, ал. 2, т.1 от КТ. Обект на тази проверка е поделение „3.“. В хода на повторно извършената контролна проверка на 11.02.2019 г., за която е изготвен протокол от 19.02.2019 г., е установено, че в срока, даден с предходните предписания, не е налице извършено нарушение. Такова се установява за месец януари 2019 г. и се отнася за друг работник на длъжност „шофьор на автобус“. Следователно първото предписание е дадено за всички работници на посочената длъжност в поделение „3.“. От представените по делото доказателства се установява, че в дадения срок 01.12.2018 г. няма допуснато нарушение. Такова се установява за следващ период – м. 01.2019 г., за който не са давани задължителни указания на касатора. При това положение, касационната инстанция приема, че не е налице твърдяното в НП нарушение, тъй като в предписанието от 30.11.2018 г. изрично е посочено, че същото следва да се изпълни в „срок 01.12.2018 г.“, а не друг по – дълъг срок. Тук следва да се посочи, че издаденото от ДИТ предписание по своята същност е принудителна административна мярка по смисъла на чл. 22 от ЗАНН и нейното налагане има за цел за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях, поради което съответния орган определя срок за това. В случая срокът е определен до 01.12.2018 г., а не както касационният ответник е посочил в своя протокол от 19.02.2019 г. „от 01.12.2018 г.“. При това положение касационната жалба се явява основателна и следва да бъде уважена.

По отношение на възражението относно датата на издаване на АУАН, посечена в НП, констатираното разминаване в изписването Ю19.01.2019 г.“, вместо правилната „19.02.2019 г.“ не се квалифицира като техническа грешка, тъй като датата на

съставяне на АУАН е от значение при съобразяване на срока по чл. 52, ал.1 от ЗАНН. Отделно от това е един от съществените реквизити, задължително присъстващи в НП, по силата на чл. 57, ал.1, т. 3 от ЗАНН, като е важна дата на АУАН, а не неговия номер.

С оглед посоченото, въззивният съд е постановил съдебния си акт при неправилно приложение на, поради което касационната жалба е основателна и като такава следва да се уважи, а обжалваното съдебно решение да се отмени и вместо него да се постанови ново, с което се отмени НП като издадено при съществени нарушения на материалния и процесуалния закон.

При този изход на делото е основателна претенцията на касатора за присъждане на разноски, като такива следва да му се принаят до минималния размер по чл. 18, ал.2 вр. чл. 7, ал.2, т.2 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, а именно по 335, 00 лв. за всяка инстанция или общо 670,00 лв., с оглед направеното възражение за прекомерност.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН Административен съд София - град, IX – ти касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 70383 от 26.03.2020 г., постановено по НАХД № 6548/2019 г. по описа на Софийския районен съд, НО, 19 – ти състав и вместо него **ПОСТАНОВЯВА** **ОТМЕНЯ** Наказателно постановление (НП) № 22 – 005689 от 01.04.2019 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция на труда” – С..

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция „Главна инспекция на труда” да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК], сумата 670,00 лв., разноски за две инстанции.

Решение е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

1.

2